

The Rav sends this segulah for parnassah (sustenance) and hatzlacha. This prayer should be said **on Tuesday the week of Parashat Beshalach**. The prayer should be said in the following manner: Read the Torah portion on top of the page twice and the Aramaic portion which follows once.

Please read below:

ויאמר יהוזה אל-משה הנגני ממטר לךם לכם מזדhashמִים ויצא העם
ולקטו דבריהם ביום למן אנטנו תילך בתורתך אמר לא: והיה ביום
הששי והכינו את אשר-יביאו והיה משנה על אשר-ילקטו יום | יום:
ויאמר משה ואחרן אל-בל-בנֵי ישראל ערב וידעתם כי יהוזה הוציא
אתכם מארץ מצרים: ובקר וראיתם את-כבוד יהוזה בשמי
את-תלנתייכם על-יהוזה ונחנו מה כי תלונו [תלינו] עליינו: ויאמר משה
בתת יהוזה לכם בערב בשור לאכל וללחם בבקר לשבע בשמע יהוזה
את-תלנתייכם אשר-אתם מליגם עליון ונחנו מה לא-עלינו תלנתייכם כי
על-יהוזה: ויאמר משה אל-אחרן אמר אל-בל-עדת בני ישראל קרבו
לפני יהוזה כי שמע את תלנתייכם: ויהי בדבר אחרן אל-בל-עדת
בגדיישראל ויפנו אל-המדבר והגנה כבוד יהוזה נראתה בענן: וידבר יהוזה
אל-משה לאמור: שמעתי את-תלונת בני ישראל דבר אליהם לאמור
בין העربים תאכלו בשור ובבקר תשבעו-לهم וידעתם כי אני יהוזה
אל-היכם: ויהי בערב ותעל השלו ותבכש את-המחנה ובבקר הייתה
שכבת הפל סביב למחנה: ותעל שכבת הפל והגנה על-פני המדבר
דק מחספס דק בכפר על-הארץ: ויראו בגדיישראל ויאמרו איש
אל-אחיו מן הוא כי לא ידע מה הוא ויאמר משה אליהם הוא הלהם
אשר נתן יהוזה לכם לאכלת: זה הדבר אשר צוה יהוזה ליקטו ממנה
איש לפיו אכלו עמר לגילגת מספר נפשתייכם איש לאשר באחלו
תקחו: ויעשוו-כון בני ישראל וילקטו המרבה והמעיט: וימדו בעמר
ולא העדיף המרבה והמעיט לא החסיר איש לפיד-אכלו ליקטו: ויאמר
משה אליהם איש אל-יותר ממנה עד-בקר: ולא-שמי על-משה ויזהר
אנשים ממנה עד-בקר וירם תולעים ויבאש ויקצוף עליהם משה: וילקטו
אותו בבקר בבקר איש כפי אכלו וهم השם וגמיס: ויהי ביום הששי
ליקטו להם משנה שני העמר לאחד ויבאו בל-גשייאי העדה ונגידו
למשה: ויאמר אליהם הוא אשר דבר יהוזה שבתון שבת-קדש ליהוזה
מהר את אשר-תאפו אף ואת אשר-תבשלו בשלו ואת בל-העדת

הניזהו לך למשמרת עד-הבקר: ויביחו אותו עד-הבקר באשר ציה
משה ולא הבאיש ורפה לא-היתה בו: ויאמר משה אבלתו הימים
בישראל הימים לידהו הימים לא תמצאו בשרה: ששת ימים תלקטו
וביום השביעי שבת לא יהיה-בון: ויהי ביום השביעי יצא מזדהע
ללקט ולא מצאו: ויאמר יהוה אל-משה עד-אניה מאנחתם לשמר מצותי
ותורתך: ראו ביריה זה נתן לך המשבת על-כון הוא נתן לך ביום
השביעי לך יומם שבו | איש תחתיו יצא איש ממוקמו ביום השביעי:
וישבתו העם ביום השביעי: ויקראו בית-ישראל את-שםיו מן והוא כזרע
גד לבן וטעמו בצדקה בדבש: ויאמר משה זה הדבר אשר ציה יהוה
מלא העمر ממנה למשמרת לדרכיכם למען | יראו את-הלהם אשר
האבלתי אתכם במדבר בהוציאי אתכם מארץ מצרים: ויאמר משה
אל-אחרון קח צנאנת אחת ותודה שמה מלא-העمر מן והגח אותו לפני
יהוה למשמרת לדרכיכם: כאשר ציה יהוה אל-משה ויביחו אחרון
לפניהם העדת למשמרת: ובני ישראל אבל את-המן ארבעים שנה
עד-באים אל-ארץ נשבת את-המן אבל ערבאים אל-קצת הארץ
בגען: והעمر עשרה היאיפה הוא: פ

ואמր יי' למשה קא אנא מהית להו לחמא מן שמייא ויפקו עמא וילקטו פתגט
יום בימיה בלבד דאנסינו היכו באורייתך אם לא: ויהי ביום ששיתא
וימקנו ית די ייתנו ויהי על חד תרין על דילקטו יום יום: ואמר משה ואמרו לכל
בני ישראל רמשא ותדעון ארוי יי' אפיק יתכו מארעה דמצרים: וצפרא ותחוון ית
יקרא די' כד שמייע קדמוהי ית תורעמתכו על יי' ונחנא מה ארוי אתרעמתו
עלנא: ואמר משה בדי' יי' לכון ברמשא ביישרא למיכל ולחמא בצדרא למשבע
בד שמייע קדם יי' ית תורעמתכו די' אתו מתרעמין עלוהי ונחנא מה לא עלנא
تورעמתכו אללו על מימרא די': ואמר משה לאחרון אמר לכל בני דבניהם
ישראל קרייבו קדם יי' ארוי שמייע קדמוהי ית תורעמתכו: והנה כד מליל אחרון
עם כל בנישタא דבניהם ישראל ואתפניאו למדבר וכא יקרא די' אתגלי
בעננא: ומיליל יי' עם משה למימרא: שמייע קדמי ית תורעמת בני ישראל מליל
עםhone למיימר בין שמייע תיכלון ביישרא ובצדרא תשבעון לחמא ותדעון ארוי

אנא יי אלחכון: ותוה ברמsha וסלייקת שלוי ומחפת ית משריתא ובצפרא היה
נחתת טלא סחור סחור למשריתא: וסלייקת נחתת טלא והא על אפי מדברא
דעדק מקלף דעתך בגין כגלייא על ארעה: וחזו בני ישראל ואמרו גבר לאחוהי
מנא הוא ארי לא ידע מה הוא ואמר משה להזון הוא לחמא דיבב יי לכון
למייכל: דין פתגמא די פקיד יי לקוטו מניה גבר לפום מיכליה עומרה לגילגלו
מנין נפשתוין גבר לדי במשכנית תשבעון: ועבדו בן בני ישראל ולקוטו דאסגי
וזאער: וכלו בעימרא ולא אותר דאסגי ודעער לא מסר גבר לפום מיכליה
לקטו: ואמר משה להזון אנש לא ישאר מניה עד צפרא: ולא קבילו מנו משה
ואשארו גבריא מניה עד צפרא ורחייש ריחשא וסרי ורגיז עלייהו משה: ולקוטו
יתיה באפר באפר גבר גבר כפום מיכליה ומה דמשטאר מניה על אפי מקלא בד חמא
עלホי שמשא פשר: ותוה ביומה שתיתאה לקוטו לחמא על חד תרין תרין עומרין
לחוד ואותו כל רבבי כנישטה ומינויאו למשה: ואמר להזון הוא די מליל יי שבתא
שבת קוידשא קדם יי מחר ית די אתון עתידיין למיפה אפו וית די אתון עתידיין
לבשלא בשילו וית כל מוטרא אצנוו לכון למוטרא עד צפרא: ואצנוו יתיה עד
צפרא כמא די פקיד משה ולא סרי וריחשא לא הוה ביה: ואמר משה אכלוהי
יומא דין ארי שבתא יומא דין קדם יי יומא דין לא תשכחנה במקלא: שתא יומין
תלקוטניה וביוםא שביעאה שבתא לא יהא ביה: ותוה ביומה שביעאה נפקו מון
עפמא למתקט ולא אשכח: ואמר יי למשה עד איימי אתון מסרבין למיטר פקודי
ואוריית: חז ארי יי יhab לכון שבתא על בן היא יhab לכון ביומה שתיתאה לחם
תרין יומין תיבו אנש תחוטזה לא יפוק אנש מאתריה ביומה שביעאה: ונחוי עפמא
ביוםא שביעאה: וקרו בית ישראל ית שמיה מנא והוא גבר זרע גידא חיר
וטעמיה באסקרייטון בדבש: ואמר משה דין פתגמא די פקיד יי מליל עומרה מניה
למטרא לדרכון בדיל דיחזו ית לחמא די אוכלית יתכו במדברא באפקותי
יתכו מארעא דמצרים: ואמר משה לאחרון שב אלוחית חדא ומבר פמו מליל
עומרה מנא ואצנוו יתיה קדם יי למטרא לדרכון: כמא די פקיד יי למשה
ואצנעינה אחרון קדם סחדותא למטרא: ובני ישראל אכלו ית מנא ארבעין שניין
עד דעלן לארעא יתיבתא ית מנא אכלו עד דאתו לסייעי ארעה דבגעו: ועומרה
חד מון עשרה בתלת סאיין הו: